

Πού μὲ κοιτᾶνε
Πίσω ἀπ' τοὺς θάμνους.

Δὲν εἶμαι βαλμένος
Στὴν κατάλληλη ἐποχὴ
Ἄλλὰ μ' ἐλπίδα περιμένω
Τὴν ἡμέρα
Ποὺ τὰ ἡλιοτρόπια
Καὶ οἱ μανόλιες
Θ' ἀνθίζουν πιά γιὰ πάντα.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα πρέπει νὰ τιμωρή-
σω
Τὸ φίδι ποὺ χύνει
Τὸ φαρμάκι του μέσα στὴ σάρκα μου.

ΑΡΓΙΑ

Ὁ χάλκινος οὐρανὸς
Ρίχνει ἓνα τρελὸ φεγγάρι
Ἀπέναντι στὸ πρόσωπό μου
Καὶ ἡ Γῆ
Θρηγεῖ τὰ παιδιὰ της
Ποὺ χάθηκαν
Στὰ λαμπρὰ κόκκινα πεδία τῶν μα-
χῶν.

Ἀπόψε σκέφτομαι
Αὐτοὺς ποὺ ταξιδεύουν
Ἀπὸ τὴν Κοργουάλη στὸ Σφαῖξ
Κι ἀπ' τὸ Ἀμβουργο
Στὸ Ἄγνωστο.

ΤΟ ΚΡΑΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΟΡΤΙΟ

Στάθηκα στὴν καμπή
Τοῦ μονοπατιοῦ
Κι ἓνα βοσκόπουλο
Μοῦ πρόσφερε γλυκὸ
Μαῦρο φωμὶ, ἄγρια μύδαλα
Καὶ νερό.

Θαμπὰ λιβάδια στὴν αὐγή,
Στὴν ὁμίχλη βουνὰ τῆς Μουργκάνας,
Νεκροὶ τόποι,
Ἔχετε κιόλας κλέψει τὰ νιάτα μου
Καὶ τὸ χαμόγελό μου.

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ

Τ' ὠχρὸ φεγγάρι
Εἶναι τὸ κεφάλι
Ἐνὸς παθιαρικοῦ παιδιοῦ
Ποὺ ἐρωτεύτηκε
Τὴ δασκάλα του
Καὶ μιὰ Ἀνοιξη πέθανε
Ἀπὸ εὐλογιά.

Ἀπόψε ὁ ἄγριος ἄνεμος
Δυνατὰ μοῦ θυμίζει
Νύχτες ἀγάπης
Στὴν ὁδὸ Ἀγίου Ἀνδρέου.

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Ἐξαιρετικὴ εἶναι ἡ στιγμή
Ποὺ ἀνοίγεις
Τὸ φανταστικό σου κουτί
Κι ἀρώματα βγαίνουν
Μεθυστικά
Νὰ σοῦ φέρουν μνήμες
Τῆς μεγάλης χαμένης βεντάλιας τῆς
Πενθεσίλειας
Ποὺ ἀπροσδόκητα βρέθηκε ἐν' ἀπόγρευ-
μα
Σ' ἓνα κάποιο βελούδινο κήπο --

Ὅμως σὲ λίγο τὰ μάτια σου ἔχουν ἔ-
ξαντληθεῖ
Γιατὶ εἶναι μόνο ἡ στιγμή,
Κι ἀμέσως
Τὸ κάθε τι χάνεται :
Οἱ κορδέλλες
Τὰ γράμματα
Καὶ τὰ ξερά λουλούδια.

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ

Μ' ἀρέσει νὰ 'μαι φίλος
Μὲ τὴν ὁμίχλη,
Μόλο ποὺ νιώθω
Ἕνα ὑγρὸ φορτίο
Ἀηδίας
Στὸ λαιμό μου
Ὅταν τῆς μιλάω.